

i nábytkový vůz jest naložen na železničním voze otevřeném, a dráha může ručiti za dostatečnou ochranu před nebezpečím, přicházejícím z venčí, jen u vlastních zavřených vozů. Nábytkový vůz jest vzhledem k předpisům železničního dopravního řádu jenom obalem zboží, naloženého na otevřeném voze, a proto neručí za jeho bezvadnost a dostatečnost dráha, nýbrž strana, jež sama si jej musí opatřiti. Žalobce v reklamaci ze dne 31. října 1919, zaslané ředitelství státních drah, odůvodnil obšírně, že v tomto případě mohla škoda vzniknouti jenom jiskrou, zalétnuvší z lokomotivy Jovnitř nábytkového vozu, tedy z nebezpečí, před kterým by zboží bývalo bylo chráněno naložením do zavřeného vozu železničního; odvolací soud osvojil si toto jeho tvrzení; první soud nad to zjistil, že požár nábytkového vozu vznikl skutečně tímto způsobem. Jelikož zavinění dráhy prokázáno není a tato za jiskření lokomotivy nemůže býti činěna zodpovědnou, jest žalovaná železniční správa prosta ručení za vzniklou škodu podle §u 86 žel. dopr. ř. a jest zbytečno, zabývatí se další její námitkou, opírající se o § 96 žel. dopr. ř.

Čís. 3366.

Provedl-li pokrývač opravu střechy vadně, jest zákazník oprávněn dle §u 1167 obč. zák. domáhati se na něm náhrady nákladu, jenž mu vzešel uvedením střechy v řádný stav. Nárok ten není vázán na lhůtu §u 932 obč. zák.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, Rv I 1235/23.)

Žalovaný pokrývač opravil v září 1921 střechu žalobcova domu. V únoru 1922 byla střecha větrem značně poškozena, pročež ji dal žalobce opravit jiným pokrývačem a domáhal se na žalovaném náhrady nákladu za tuto opravu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů.

S právním názorem odvolacího soudu, že nárok, žalobcem uplatňovaný, není nárokem ze správy, nýbrž nárokem na náhradu škody dle §§ 1295 a 1299 obč. zák., nelze ovšem souhlasiti v této povšečnosti. Právní poměr, vzniklý mezi žalobcem a žalovaným svěřením pokrytí střechy, jest posuzovati podle ustanovení §§ 1165 a násl. obč. zák., a spadají proto pod tato ustanovení i veškeré důsledky, vyvěrající z tohoto právního poměru. Dle ustanovení §u 1167 obč. zák. měl žalobce možnost 1. buď od smlouvy ustoupiti, 2. nebo žádati od žalovaného opravu střechy, anebo 3. žádati přiměřené snížení odměny za práci. Odstoupení od smlouvy nemohlo v tomto případě přijíti v úvahu, poněvadž objednaná práce byla žalovaným již provedena a smluvená odměna žalobcem zaplácena, čímž smlouva došla svého splnění. Žalobce mohl ovšem požadovati, by žalovaný poškozenou střechu uvedl opět do

řádného stavu, leč zjištěno jest, že původní práce žalovaného provedena byla povrchně a neodborně. Mohl se proto žalobce důvodně domnívati, že žalovaný nemá k provádění prací pokrývačských žádoucí vědomosti a potřebné odborné znalosti a že by oprava jím vykonaná opět nepřivedla střechu do řádného stavu. Uvažuje, že by pro případné poškození, které by cizím osobám a cizímu majetku z vadnosti jeho střechy vzejíti mohlo, snadno mohl býti stihán, byl tudíž plně oprávněn, poohlédnouti se po osobě, která by měla žádoucí vlastnosti, aby jí správa střechy mohla býti svěřena. Zbývala by tudíž jen třetí možnost, totiž, žádati přiměřené snížení odměny za práci. Leč i zde naráží žalobce na překážku, poněvadž odměnu za práci již zaplatil, a odměna, jak žalovaný sám uvedl v odvolání, byla mnohem nižší (jen 1.000 Kč) než náklad, spojený s opravou střechy. Ustanovení poslední věty §u 1167 obč. zák., odkazující na ustanovení §u 932, »že předavatel ručí za veškerou z a v i n ě n o u škodu« opravňuje však žalobce, by v případě, že nemají místa opatření právě uvedená, domáhal se náhrady škody zaviněné. Rozsudky nižších soudů zjišťují, že žalobci škoda vznikla a správně usuzují, že se tak stalo ze zavinění žalovaného; jest tudíž žalovaný povinen, škodu nahraditi a byl také k náhradě škody odsouzen. Příslušný nárok ovšem nezanikl uplynutím lhůty, stanovené pro uplatnění nároku ze správy.

Čís. 3367.

Předpis §u 879 čís. 4 (§ 1 nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák.) nevyžaduje, by tu byla skutková podstata lichvy dle §u 4 cit. nař.

Nicotnost smlouvy lze namítati i proti postupníkovi, třebas byl postoupený dlužník pohledávku vůči němu uznal. Pouze uznání vůči b e z e l s t n ě m u postupníku zavazuje dlužníka dle §u 1396 obč. zák. a pouze bezelstný postupník může se s účinkem dovolávati důvěry v pozemkovou knihu.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1924, Rv I 1263/23.)

Václav H. prodal žalovanému nemovitosti za kupní cenu 121.000 Kč, která však v písemné kupní smlouvě ze dne 17. července 1922 uvedena byla jen 79.000 Kč. Žalovaný jednak zaplacením, jednak převzetím dluhu vypořádal na kupní cenu celkem 92.000 Kč, a zbytku 29.000 Kč, pro který vtěleno bylo na prodaných nemovitostech právo zástavní, nezaplatil. Zbytek ten byl postupní listinou ze dne 15. ledna 1923 postoupen Václavem H-em žalobci Josefu K-ovi, převod ten byl knihovně vtělen a žalovaný o tomto postupu vyrozuměn. Proti žalobě na zaplacení 29.000 Kč namítl žalovaný před procesním soudem a nabídl o tom důkazy, že kupní cena 121.000 Kč jest cenou lichvářskou, protože Václav H. koupil nemovitosti roku 1919 ve veřejné dražbě jen za 26.300 Kč, že cena jejich i s přísl. činila v době prodeje nejvýše 46.000 Kč, že prodávající využil nezkušenosti a mladého věku žalovaného, teprve 22-